

Written by - அண் .சிவ. குணாசனன் -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

தமிழ் மூரசு 27.3.2011

சிறுகதைகள் , நாடகங்கள் , விமர்சனக் கட்டுரைகள் , ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என பல வற்று துறைகளில் 30 ஆண்டுகளுக்கு மலோக தமிழலகுக்கு படபைப்புகளைத் தந்து வருபவர் எழுத்தாளர் திருமதி கமலாதேவி அரவிந்தன் . இவரது படபைப்புகள் யாவும் நல்லாக்கம் பெறவேண்டாமெனில் அதற்கு நிறுக்கணக்கான நூல்கள் வளையவேண்டாம் . தமிழில் எண்ணற்ற படபைப்புகளைத் தந்துள்ள இவரது தாய்மொழி மலையாளம் . சமீபத்தில் வலுவிழந்தோர் படும் இன்னல்களை அப்படியே அச்சுப்பிறழாமல் படம்பிடித்து கதமைந்தரர்களின் மொழியில் அவருக்கே உரிய தனித்துவம் பெற்ற பாணியில் வாசகர்களுக்கு விளக்கும் விதமே தனி . அவர் எழுதிய ஒவ்வொரு கதையிலும் ஓர் எழுத்தாளனின் உழைப்பை நம்மால் காணமுடியும் . கதை எழுதி முடிக்கும் தருணத்தில் வளே வியலிற்று எழுந்த சுகத்தை அனுபவிப்பாராம் எழுத்தாளர் திருமதி கமலாதேவி அரவிந்தன் . அவருடைய கதைகள் பிறந்த கதையை நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார் எழுத்தாளர் திருமதி கமலாதேவி அரவிந்தன் .

கே--தமிழிலும் மலையாளத்திலும் கதைகள் , நாடகங்கள் , கட்டுரைகள் என ஆண்டுகணக்கில் பல படபைப்புகளைப் படபைத்துள்ளீர்கள் . முதல் நூலை வளையிட்டு வதற்கு ஏன் இவ்வளவு சூணக்கம் ?

நூல் வளையிடுவது என்றால் , 150க்கு மேற்பட்ட சிங்கை, மலசீயாவில் ஒலிபரப்பான எனது நாடகங்கள் , தமிழ் மூரசு, தமிழ் நசேன் , தமிழ் மலர் , வானம்பாடி, மயில் , இணைய இதழ்கள் என பல பத்திரிகைகளில் 130க்கும் மேற்பட்ட கதைகள் எழுதியுள்ளேன் . அவற்றையெல்லாம் நல்லாக தொகுக்க வேண்டாமெனில் எண்ணிலடங்கா நூல்கள் வளையும . நூல் வளையிட வேண்டாம் என்ற எண்ணம் எனக்கு எழுந்ததில்லை . எனது மகள்களின் ஆர்வமும் துண்டுகளோடும் எனது முதல் நூல் வளையிட்டு காண்பதற்கு முக்கியக் காரணம் .

கே--அந்தக் கால வாசகர்களை ஈர்த்த உங்கள் எழுத்து இக்கால வாசகர்களையும் ஈர்த்துள்ளது . அதற்கு உங்கள் எழுத்தில் நீங்கள் செய்த மாற்றம் ?

Written by - அண்ணா சிவ. குணானன் -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

“நான் சொல்றேங்கா! 30 வளெளியும் ஒரு பொங்குசு பிரியாணியும் தறியாக கா!? என்று கட்டைபோது, நெஞ்சை அடத்தது அழுகை வந்தது. ”இப்பல்லாம் பீர் குடிக் காம துங்குவே முடியலகை கா,” என்று சொன்ன அந்தப் பெண்ணுக்கு வயது 20 கட்ட இல்லலை. பாஸ்போட்டை பறிகொடுத்து, வறெொரு போலி பாஸ்போட்டைக்காக, அவர்கள் எப்படியெல்லாம் என்னென்ன தொழிலில் பலிகடாவாக இயங்குகிறார்கள், என்று அந்தப் பெண் விஸ்தரித்த போது, அதிர்ச்சியில் உறந்தேன். என்கண்கள் குளமாயின. ஆனால் எனது கண்ணீரையும் மீறி, அந்தப் பெண்ணின் பாஷையும் எனக்குப் புரியவில்லை. அவள் பசேய மொழியை அப்படியே ஒலிப்பதிவு செய்து கொண்டுவந்து, கிட்டத்தட்ட அந்தப் பெண்ணின் பாஷையிலேயே கதையை நடத்திச் சென்றேன். அதுதான் சரியாக கிரகணத்தெருவாய் சிறுகதையாகியது. இக்கதையை கண்ணியில் தட்டச்சு செய்து முடித்தபோது, விபிற் காலை 4 மணி ஆகி விட்டது. ஆனால் தட்டச்சு செய்து முடித்தும், ஒரு பொட்டைக் கட்டி இமமெட்ட முடியாமல் துங்க முடியாமல், விபிந்தும் கட்டி எழு முடியாமல் சக்தியெல்லாம், உறிஞ்சப்பட்டவளாய், கட்டிலில் சூரூண்டு கிடந்தேன். அந்தப் பெண்களை நினகை கநினகை கபித்துப்பிடித்தாற்போல் அழுகை வந்தது. இந்த பாதிப்பிலிருந்து மீளவே எனக்கு இரண்டு நாட்கள் பிடித்தது. நள்ளிரவிலும் உலுக்கி விட்டாற்போல், துக்கத்திலிருந்து எழுந்து நடுங்கியிருக்கிறேன். “தண்ணியடிச்சாத தாங்கா துங்குவே முடியுது,” என்ற அந்த பெண்ணின் குரலை வாழ்நாளில் மறக்கவே முடியாது. இதுபோலவே “நுகத்தி” கதையும் என்னமிகவும் பாதித்த சம்பவம்தான். குறும்படம் ஒன்றுக்கு யதார்த்த இலக்கியம் வணேட்டும் என்றபோது, எங்கள் குழுவில் சிலர் சரேந்து, எனடெகணவரூடன் மலசேயாவில் உள்ள மனநல மருத்துவமனகை குப்போனோம். “அக்கா, தோடுக்கா, ஓரே ஒரு தோடுக்கா, வறெொண்ணும் வணோங்கா,” என்று ஒரு பெண் பின்னாலேயே ஓடி வந்தாள். ஒரு வளெளி போதுங்கா, என்று இன்னொரு பெண்? இதோ, இப்பொழுதும் கட்டி அந்த அனுபவத்தை என்னால் எழுதக்கூட முடியாமல் மனசு கனத்ததுப்போகிறது. பெற்றோராலும் உற்றாராலும் கைவிடப்பட்ட அவர்களின் வாழ்வாதாரமே சாப்பாடாதான். கலர் வளையைல்களும் மணிமாலகைளும் போட்டு விட்டால் அப்படியே பரித்ததுப் போகிறார்கள். மாதமொருநாள் தியானமாக, வாழ்க்கை நியதியாக அவர்களை ஞான சந்திக்கிறேன். சாப்பாடும் கலர் வளையைல்களுக்குமான அவர்களின் உலகம் பார்த்துபோது, எழுதும் போதே கரந்தது கரந்தது அழுதிருக்கிறேன். ஆன்மீகம் என்ற பெயரில் போலி சாமியார்கள் கும், சல்லிக்காசு பெறாத சூய விளம் பரங்களுக்கெல்லாம், பணத்தை அநாயாசமாய் செலவு செய்யும் ஆற்றோர்கள் இந்த பதேபைப் பெண்களுக்கு உதவமாட்டார்களா? என்று பரிதவித்திருக்கிறேன். ஆனால் மனசெல்லாம் குளிரக் குளிர அபிஷேகம் செய்த சம்பவம் ஒன்று நடந்தது. இணையத்தில் எனது “நுகத்தி” கதை படித்து ஒரு தொண்டிழிய நிறுவனம், அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முன் வந்துள்ளது. சாந்தா என்ற பெண் மணிமுத்துமாலகைகள் செய்து கொண்டுவந்து கொடுக்கிறார். “முத்தக்கா குடுத்தாங்க,” என்று அந்த பெண்கள் சொல்லும் போதே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. மற்றும் என்ன அழைத்துப்போகும் டக்கேசி ஓட்டுநர்களின் மனவைகள், பலர் அந்த பெண்களுக்கு உணவு சமத்தைக் கொண்டு போகிறார்கள். ஆதமார்த்தமான இலக்கியத்தில் என்னதான் சாதிக் கமுபிந்ததில்லை? அதிரடி உத்தியும் தடாலடி சாக சங்களும் மட்டும் தான் இலக்கியமா? உக்கி உருகி, கண்ணீரூடன் அவர்களுக்காக ஞான எழுதிய கதையில் ஒரு நிமிஷமனேும் மாண்டும் சிலிர்த்ததே, அது போதாதா? அதைவிட என்ன வணேட்டும்?

கே-- 120க்கு மறேபட்ட சிறுகதை களை எழுதியுள்ள நீங்கள், அக்கதைகள் அதனதனையும் நல்லாக எப்போது வளெளியிடப்போகிறீர்கள்?

கடே-- பொதுவாக இந்தியர்களில் பெண் எழுத்தாளர் என்றாலே நனைவதுக்கு வருவது பெண்ணியம் தான் . அவர்களது எழுத்துகள் பெரும்பாலும் , பெண்ணுக்கு இழகை கப்படும் கொடும்மைகள் பற்றியே பசீக கொண்டுள்ளன . இந்த நவீன உலகில் பெண்கள் , ஆண்கள் என பிரித்துப் பசேவது பொருந்துமா? இன்றைய பெண்கள் , ஆணாதிகத்தில் இன்னமும் அபிமபைபுத்துப் படுகின்றனரா? பெண்ணியம் பசேவணே பிய காலத்தில் தான் இன்னமும் வாழ்கிறோமோ? கொஞ்சம் விளக்க முடியுமா?

ஆண் என்றாலே ஆல் , பெண் என்றால் நாணல் ,எனும் கோட்பாட்டில் வாழ்ந்து வருபவள் ஞான் . பெரியவர்கள்கை கண்டால் இன்றும் பாதம் பணிந்து நமஸ்காரம் செய்பவள் ஞான் . பெரியவர்களுக்கு முன்னால் கால்மலே கால் போட்டுக்கொண்டு அமரவே தெரியாது . ஆண்கள்கை கண்டால் இயல்பாகவே எழுந்து நின்று மரியாதை கொடுப்பனே . இன்றும் வளியில் போனால் , கணவரின் உணவூநரேத்துக்கூள் , வீட்டு திரும்ப வணேடும்மே எனும் பரிதவிப்பில் , பறவாய்ப்புறந்து வீட்டு திரும்புவள் ஞான் . ஏழ்ரமணிககூள் கணவர் உண்டாரா, மகளின் குழந்தை , சாப்பிட்டானா? என்றெல்லாம் தவியாய் தவிககூம் ஒரு சராசரி குடும்பத்தலவை ஞான் . ஒருமுறை கணவருக்கு சாய கலக்கணும் என்று தொலைபசீயதை துண்டித்தபோது, ஏன்? உண்கணவர் சொந்தமாக சாய கலக்கிக் குடிக் கமாட்டாரா? என்று தோழி ஒருவர் கேட்டார் . மூதலில் ஞான் ஒரு மனைவி, என்குழந்தைகளின் அன்னை, பட்டைக்குட்டனின் அம்மம்மா, பிறகுதான் ஒரு இலக்கியவாதி . இப்படித்தான் என்னபெற்றி ஞான் சொல்லிக்கொள்ள முடியும் . அதற்காக என்னுடைய வாழ்வியல் சிந்தனையை மறவர்கள் மலே புகுத்த எனக்கென்ன உரிமை இருக்கிறது? பாரதியார் காலத்திலிருந்து, பெண்களின் உடற்கூறும் பிள்ளைபறேும் அவர்களை அபிமபைபுத்து இயற்கை காரணிகள் என்றுணர்ந்து, கவிமணி தேசியவிநாயகம் பிள்ளை, அ. மாதவயை, பெரியார் ,புதுமைபித்தன் ,போன்றோர் எழுத்தாலும் ,மபவலர் ராமாமிர்தம் ,பண்டிட ரமாபாய் , மூத்துலுடெச்சுமிரெட்டி,போன்ற பெண் சக்திகள் , பெண் விடுதலகை காகவும் பாட்பட்டார்கள் .ஆனால் இன்று, கல்வி, சம்பாத்தியம் , என எல்லா துறைகளிலும்மே, ஆணுக்கு சரிநிகர் சமமாக விளங்கும் , இன்றைய இளம் பெண்களில் பலருக்கும் தெளிவான சிந்தனை உண்டு .அப்படியும் கட்ட தரமான கல்வித்தகுதிககூக் கட்ட இணையில்லாத ஆண்களை, ஏதோ நிர்ப்பந்தத்தால் மணந்து ,அவர்களால் வக்கிரமாக துன்பபட்டைக் கொண்டு கட்ட, சமுதாயத்துக்கு அஞ்சி , சரேந்தேவாழும் பெண்களையும் ஞான் பார்க்கிறனே . இதனை ஆணாதிகம் என்றல்லால் வறேனென்ன சொல்ல? அதனால் தான் எனது சரியக கிரகணத்தரெு ” கதையில் வரும் பெண்களை ரத்தமும் சதையுமாய் நரேில் சந்தித்தபோது, நெஞ்சுடனந்து அழுகை மட்டுமல்ல, அவர்களை ஏமாற்றியவர்கள் மீது கோபமும் வந்தது . அதைத்தான் எழுத்தில் கொண்டு வந்தனே . இது மட்டுமல்ல, அப்பாவிப்பெண்களின் வருமானத்தில் வாழ்ந்துகொண்டு, மதுவிலும் தீயபழக்கங்களிலும் தன்னையழித்துக்கொண்டு, மனைவியின் சம்பாத்தியத்தில் குளிர்காயும் ஆண்களிடமிருந்து பெண் விடுதலகைக்கு போராடுவதில் என்ன தப்பு.? அப்படிப்பசீனால , அல்லது எழுதினால் உடனே அது பெண்ணியமாகிவிடுமா? என்கொசாரே, ? ! எந்தக காலத்தில் வாழ்ந்தால் என்ன? ஆண் , பெண் , உறவுச்சிக்கல்களுக்கு, இதம் பதமாய் , மாற்றும்பொழி தான் என்ன? அதேபோல் பெண்களால் பாதிக்கப்பட்ட ஆண்களும் உண்டு . ஆண்கள்கூம் பெண்களால் ஏற்படும் துன்பங்கள் உண்டு . அவர்கள் கவலையும் , கட்டற்றும் கட்ட அனுசரணையாய்

Written by - அண் .சிவ. குணானன் -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

கவனிக்கப்படவேண்டியவையே. ஆனால் என்னுடைய களேவி? பண்ணியம் பற்றி திரிந்தே தான் பசுகிறார்கள்? அல்லது அதை ஒரு ஸ்டலை என்று பசுகிறார்கள் என்பதும், இங்கு யோசிக்க வேண்டிய விஷயமே.என்னுடைய "உற்றுழி" கதையில் ஒரு பண்ணிய கதை நாயகியைப் பற்றிய அனுபவம் எழுதியிருக்கிறேன். எனது நுவல் நூலில் அக்கதை உண்டு.

>கே-- இலக்கியம் படகை கவிரும்பும் இளையோருக்கு நீங்கள் கஹ விரும்புவது?

படபு புத்திசாலியான இளையர் களைத் தான் ஞான பாரக்கிறேன். கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும் இலக்கிய வகுப்பு நடத்தச் சினைற போது, அவர்களின் களேவிகள் என்ன திகைக்க வதை துள்ளது. என்னிடம் பயிற்சிக்கு வரும் இளையர்களிடமும் அசாதத்திய திறமையை உணர்ந்திருக்கிறேன். அவர்களின் வாழ்வியல் தடேல் வறோக இருப்பதால், அவர்களால் இலக்கியத்தில் தொடர முடிவதில்லை, ஆனால் தமிழே எதற்கு என்று கடைகும், தமிழ் பசேவவே வெட்கப்படும், ஏன், தமிழ் படித்து என்ன சய்யப் போகிறோம் என்று கோப்பபடும் இளையர்களையும் பாரக்கிறேன். இலக்கியம் மனதை மிருதுவாக்கும். கனிந்து குழைந்து, மனமையாக, மனதை தாலாட்டும் என்றெல்லாம், என் டெ சஹ்ருதய ஸ்னஹேததை அவர்கள்க்கு எடுத்து சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படியும் இலக்கியம் படகை க வேண்டாமென ஆவலோடு வருபவர்கள்க்கு, எப்பொழுதும் சேல் லும் அறிவுரை ஒன்ற்தோன். அவர்கள் நிறையை வாசிக்க வேண்டும். முதலில் நம் மசை சூற்றி நிகழும் நிகழ்வில் ஏற்படும் தாக்கங்களில், அவர்களால் கவனம் செலுத்த முடிகிறதா? அப்படியாயின் அதை முதலில் எழுதிப் பாரக்கலாம், இப்படித் தான் என்னிடம் வரும், ஞான நடத்தும் இலக்கிய வகுப்புகளில், எழுத்துப் பயிற்சி கொடுக்கிறேன். தமிழிலும் மற்ற மொழிகளிலும் வரும் ஏராளமான மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் படிக்க வேண்டும். எழுதி, எழுதி, பயிற்சி பெற வேண்டும். திரியவில் லையாயின் திரிந்த மடித்த எழுத்தாளர்களிடம், அல்லது அவர்களின் தமிழாசிரியர்களிடமாவது, காண்பித்து, தங்கள் எழுத்ததைச் சபெப்பனிடலாம். ஆங்கிலத் தாக கதையில் தமிழ் எழுத முன் வராமல் தமிழர்கள் தங்கள் தாய் மொழியான > தமிழிலயே, எழுதப் பயில வேண்டும். தமிழ் அறபுதமான மொழி. நடுஞ்சை அள்ளும் இனிமையான மொழி. தமிழின் மிகப் பெரிய வரம் பாரதி, பாரதியைப் படித்து, பாரதியால் ஆக்ரஹிக்கபட்டு, தமிழிலக்கியம் படகை க வந்தவள் ஞான. ஒரு மலையாளி தமிழ் எழுதும் போது தமிழர்கள்க்கென் தமிழர்கள் பாக்கியசாலிகள் தானே? ஆரோக்கியமான இலக்கிய சபூல இளையர்களிடயே வரவேண்டாமென மனதார வாழ்த்துகிறேன்.

kamaladeviaravind@hotmail.com